Dosarul nr. 2-1054/25
2-25166449-21-2-28112025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

Partea introductivă:

18 iunie 2026 or. Cimișlia

Judecătoria Cimișlia
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecător - Alexandru Ciorba
grefier - Maia Strogoteanu

examinând în şedinţă publică cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Sarandi Larisa împotriva lui Bumbu Ștefan cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor de judecată,

a constatat:

Partea descriptivă:

La 27 noiembrie 2025 (data de pe plicul poștal), Sarandi Larisa a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Bumbu Ștefan prin care a solicitat repararea prejudiciului material în sumă de 25274,89 de lei, repararea prejudiciului moral în sumă de 200 000 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată atât în procesul penal, precum și în prezentul proces civil.

În motivarea acțiunii, a indicat că, Bumbu Ștefan aflându-se în or. Basarabeasca, str. Pușkin, aproximativ la ora 23:00, manifestând o deosebită obrăznicie, a agresat-o fizic, aplicându-i lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, cauzându-i leziuni corporale sub formă de echimoze și excoriații pe față și membre, care au fost încadrate de către medicul specialist ca vătămări corporale neînsemnate, după care i-a fost luată din mână tableta model „Samsung Galaxy A6”, cu care acesta a intrat în curtea sa. Ca urmare a acțiunilor lui Bumbu Ștefan, i-au fost cauzate mai multe vătămări corporale, i s-a fracturat un deget, i-au fost aplicate lovituri în diferite regiuni ale corpului, inclusiv peste cap, fapt pentru care a fost nevoită să se adreseze medicului pentru a primi îngrijiri medicale.

A menționat că, abia după o perioadă mai mare de 4 luni de la producerea faptei, ofițerul de urmărire penală i-a propus să primească de la acesta tableta, pe care reclamanta a refuzat să o primească, deoarece era deteriorată și nu corespundea stării sale inițiale.

A relatat că, la momentul în care a fost deposedată de aceasta, tableta era recent procurată, iar pentru aceasta a achitat suma de 6 489 de lei.

Prin sentința Judecătoriei Cimișlia, sediul Central, din 06 iulie 2023, în temeiul art. 2 al Legii nr. 243 privind amnistia în legătură cu aniversarea XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, a fost încetat procesul penal în privința lui Bumbu Ștefan, în baza art. 287 alin. (1) din Codul penal și art. 186 alin. (2) lit. d) din Codul penal. Acțiunea civilă înaintată de către partea civilă a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanța civilă.

Prin Decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 27 iunie 2024 s-a menținut sentința instanței de fond adoptată în cauza penală în privința lui Bumbu Ștefan.

A notat că, întrucât vătămarea sănătății unei persoane diminuează drepturile personale nepatrimoniale ale acesteia și implică suferințe fizice sau psihice, reclamanta este în drept să solicite încasarea prejudiciului moral de la pârâtul din vina căruia a fost cauzat prejudiciul.

A evidențiat că, pe parcursul efectuării urmării penale, a urmat un curs de tratament care a implicat costuri financiare atât pentru primirea îngrijirilor medicale și procurarea medicamentelor, cât și pentru deplasările necesare tratamentului. Toate bonurile justificative au fost prezentate în instanța de judecată la momentul cercetării cauzei penale și acceptate de către instanță.

A mai menționat că, prin acțiunile sale violente, amorale și antisociale, pârâtul i-a cauzat mari trăiri sufletești legate de atentarea asupra sănătății sale. Comportamentul acestuia după comiterea acțiunilor infracționale îi creează o stare de incertitudine cu privire la ziua de mâine, precum și anumite temeri în viața cotidiană, iar achitarea unei compensații bănești cu titlu de prejudiciu moral îi va servi drept o lecție de viață și îl va determina să își revizuiască comportamentul. Totodată, având în vedere că Bumbu Ștefan nu și-a cerut scuze pentru cele comise nici în timpul examinării dosarului și nici după aceasta, rezultă încă o dată că acesta nu se căiește pentru faptele săvârșite și nu a resimțit efectele pedepsei penale.

La 09 aprilie 2026, reprezentantul pârâtului, avocatul Furnică Victor a depus referința pe marginea cererii de chemare în judecată, exprimându-și dezacordul cu acțiunea și solicitând respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată.

În argumentarea poziției a indicat că, nu contestă existența hotărârii penale irevocabile prin care s-a reținut că, la 7 martie 2021, a agresat-o fizic pe

reclamantă, provocându-i leziuni corporale neînsemnate, însă susține că o parte semnificativă din prejudiciile pretinse în acțiunea civilă nu sunt probate și nu se află într-o legătură cauzală directă cu fapta constatată.

În ceea ce privește cheltuielile medicale și de tratament, pârâtul susține că reclamanta a anexat în principal bonuri de plată, fără documente medicale care să confirme diagnosticul, schema de tratament, medicamentele prescrise, durata administrării și legătura acestora cu leziunile constatate prin raportul de expertiză. Se invocă inclusiv faptul că unele medicamente procurate ar fi destinate unor afecțiuni care nu rezultă din traumatismele suferite de reclamantă. În mod similar, este contestată suma solicitată pentru implantul dentar, pe motiv că nu există probe din care să rezulte că dinții reclamantei au fost afectați în urma agresiunii sau că implantul a devenit necesar ca o consecință directă a acesteia.

În continuare, pârâtul și-a exprimat dezacordul și cu cheltuielile de transport, menționând că reclamanta a făcut mențiuni olografe pe bonurile prezentate cu privire la scopul deplasărilor, fără a le confirma prin alte mijloace de probă. Totodată, se susține că unele date înscrise pe bonuri nu corespund cu datele ședințelor sau ale acțiunilor procesuale din cauza penală, motiv pentru care aceste cheltuieli nu ar putea fi considerate ca fiind determinate de examinarea dosarului.

Referitor la suma de 6489 de lei solicitată pentru tabletă, pârâtul susține că prețul acesteia nu este demonstrat corespunzător, fiind indicat doar printr-o mențiune olografă pe certificatul de garanție. În plus, prin sentința penală s-a dispus restituirea tabletei reclamantei, iar faptul că aceasta ar fi refuzat ulterior să o primească pe motiv că era deteriorată nu este susținut de probe care să demonstreze deteriorarea bunului din culpa pârâtului.

În privința cheltuielilor de asistență juridică în cuantum de 5000 de lei, pârâtul apreciază că simpla prezentare a bonului de plată și a contractului de asistență juridică nu este suficientă pentru a demonstra caracterul real, necesar și rezonabil al cheltuielilor și nici faptul că acestea se referă în mod direct la cauza penală în care reclamanta a avut calitatea de parte vătămată. În opinia sa, era necesară prezentarea unor informații detaliate privind serviciile juridice efectiv prestate.

În ceea ce privește prejudiciul moral solicitat în sumă de 200000 de lei, pârâtul consideră cuantumul vădit excesiv și solicită ca instanța să analizeze circumstanțele conflictului în ansamblu. Acesta susține că reclamanta însăși ar fi contribuit, prin propriul comportament, la apariția și escaladarea conflictului și ar fi manifestat anterior conduite ostile față de pârât și membrii familiei sale. Din această perspectivă, pârâtul apreciază că suma pretinsă cu titlu de prejudiciu moral depășește limitele rezonabilului.

În ședința de judecată, reclamanta Sarandi Larisa și avocatul acesteia, Eduard Roman au susținut circumstanțele de fapt și de drept indicate în cererea de chemare în judecată și au solicitat admiterea acțiunii în forma solicitată.

În ședința de judecată, pârâtul Bumbu Ștefan și avocatul acestuia, Furnică Victor, nu au recunoscut acțiunea, și au solicitat respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată, reiterând în esență argumentele formulate prin referința depusă.

Partea motivată:

Audiind explicațiile participanților la proces, studiind materialele cauzei și raportându-le, per ansamblu, la prevederile legale aplicabile, instanța de judecată apreciază că acțiunea este întemeiată și urmează a fi admisă parțial, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform art. 121 din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

Potrivit art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Conform art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.

În contextul pretențiilor deduse judecării, instanța de judecată reține că, în conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) din Codul de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime.

Instanța de judecată statuează că, prin prisma iminenței respectării dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, pornind de la necesitatea asigurării dreptului părților la o hotărâre motivată, judecătorul își va motiva concluziile în prezenta speță, prin prisma analizei argumentelor prezentate de către părți, raportate la materialele cauzei civile și la cadrul legal incident.

Din materialele cauzei rezultă că, prin sentința Judecătoriei Cimișlia, sediul Central, din 06 iulie 2023, în temeiul art. 2 al Legii nr. 243 privind amnistia în legătură cu aniversarea XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, a fost încetat procesul penal în privința lui Bumbu Ștefan, în baza art. 287 alin. (1) din Codul penal și art. 186 alin. (2) lit. d) din Codul penal. Acțiunea civilă înaintată de către partea civilă a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanța civilă (f.d. 46-52).

Prin Decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 27 iunie 2024, a fost respinsă cererea de apel depusă de către partea vătămată Sarandi Larisa, și a fost menținută sentința Judecătoriei Cimișlia, sediul Central, din 06 iulie 2023 (f.d. 53-64).

Conform certificatului medical din 17 martie 2021, Sarandi Larisa s-a aflat în concediu medical pentru perioada 17 martie 2021 până la 08 aprilie 2021 (f.d. 21-21 verso).

Fișa de solicitare nr. 8681080/3 din 07.03.2021 eliberată de Secția AMU Basarabeasca, confirmă preluarea pacientei Sarandi Larisa cu diagnozele preliminare (f.d. 28-29 verso).

Potrivit trimiterii-extras eliberate de Centrul de sănătate Basarabeasca eliberat la 15.05.2026, se atestă că Sarandi Larisa continuă să sufere de *****necesitând tratament în regim ambulatoriu (f.d. 109-109 verso).

Conform bonurilor fiscale, Sarandi Larisa a efectuat achitări pentru tratament medical (medicamente) în sumă de 2550,84 de lei, precum și suma de 1894 de lei cheltuieli de transport (motorină) (f.d. 77[1]).

Cu referire la certificatul de garanție nr. 0206-900315 din 20.03.2019, prezentat de reclamantă în vederea demonstrării valorii tabletei în sumă de 6 489 lei, instanța de judecată reține că, deși înscrisul conține datele de identificare ale bunului, prețul este indicat olograf, fără a putea fi stabilit autorul mențiunii și temeiul înscrierii acesteia. Totodată, suma indicată nu este confirmată prin bon fiscal, factură, chitanță sau un alt document justificativ al achiziției, iar pârâtul a contestat expres veridicitatea acestei mențiuni. În aceste condiții, instanța de judecată apreciază că certificatul de garanție nu constituie o probă suficientă pentru a demonstra că prețul efectiv al tabletei a fost de 6 489 de lei, motiv pentru care argumentul reclamantului în această parte se consideră neprobat.

Potrivit art. 19 alin. (1) din Codul civil, în condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel.

Conform alin. (2) al aceluiași articol, se consideră prejudiciu patrimonial cheltuielile pe care persoana lezată le-a suportat sau urmează să le suporte la restabilirea dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat, distrugerea sau deteriorarea bunurilor sale (daună reală), precum și profitul ratat ca urmare a

încălcării dreptului sau interesului recunoscut de lege (profit ratat), iar, potrivit alin. (5), repararea prejudiciului presupune repunerea persoanei lezate în situația în care s-ar fi aflat dacă prejudiciul nu se producea.

În conformitate cu art. 1998 alin. (1) din Codul civil, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

Totodată, art. 123 alin. (3) din Codul de procedură civilă stabilește că sentința pronunțată într-o cauză penală, rămasă irevocabilă, este obligatorie pentru instanța chemată să se pronunțe asupra efectelor juridice civile ale actelor persoanei împotriva căreia s-a pronunțat sentința, în ceea ce privește existența faptelor și săvârșirea lor de către persoana respectivă.

La caz, prin sentința Judecătoriei Cimișlia, sediul Central, din 06 iulie 2023, menținută prin Decizia Curții de Apel Comrat din 27 iunie 2024, s-a stabilit că acțiunile imputate lui Bumbu Ștefan au avut loc și au fost săvârșite de acesta, iar acțiunea civilă înaintată de Sarandi Larisa a fost admisă în principiu, urmând ca instanța civilă să stabilească întinderea despăgubirilor. Aplicarea actului de amnistie constituie un temei nereabilitant și nu înlătură caracterul ilicit al faptei și nici obligația autorului de a repara prejudiciul produs.

Prin urmare, în prezenta cauză nu se reexaminează existența faptei și autorul acesteia, instanței civile revenindu-i sarcina de a stabili existența și întinderea concretă a prejudiciului dovedit.

Această interpretare a fost confirmată și de Curtea Supremă de Justiție, care a reținut că încetarea procesului penal ca urmare a amnistiei nu înlătură obligația de reparare a prejudiciului.

Cu privire la prejudiciul material pretins pentru tratament, art. 2028 alin. (1) din Codul civil prevede că, în caz de vătămare a integrităţii corporale sau de altă vătămare a sănătăţii, autorul prejudiciului are obligaţia să compenseze persoanei vătămate salariul sau venitul ratat din cauza pierderii sau reducerii capacităţii de muncă, precum şi cheltuielile suportate în legătură cu vătămarea sănătăţii – de tratament, de alimentaţie suplimentară, de protezare, de îngrijire străină, de cumpărarea unui vehicul special, de reciclare profesională etc.

Din bonurile fiscale prezentate, apreciate în coroborare cu fișa de solicitare a asistenței medicale urgente, certificatul privind incapacitatea temporară de muncă și celelalte înscrisuri medicale, rezultă că reclamanta a suportat cheltuieli pentru procurarea medicamentelor în sumă de 2 550,84 de lei și cheltuieli de transport necesare deplasărilor legate de tratament și procesul penal în sumă de 1 894 de lei.

Instanța de judecată apreciază că aceste cheltuieli au un caracter real, necesar și rezonabil și se află în legătură cauzală cu vătămările produse prin acțiunile pârâtului.

În consecință, pretenția privind repararea prejudiciului material (cheltuieli de tratament și transport) este întemeiată în limita sumei totale de 4 444,84 de lei, or, sumele ce depășesc valoarea admisă, nu sunt probate prin bonuri fiscale sau alte acte confirmative.

Așa fiind, în ceea ce privește pretenția reclamantei privind repararea prejudiciului material reprezentat de contravaloarea tabletei, instanța de judecată o apreciază ca fiind neîntemeiată și neprobată. În susținerea valorii bunului, pretinsă în cuantum de 6 489 de lei, reclamanta a prezentat certificatul de garanție nr. 0206-900315 din 20 martie 2019. Deși înscrisul conține date care permit identificarea tabletei, mențiunea referitoare la preț este efectuată olograf, fără a fi posibilă stabilirea autorului acesteia și a temeiului în baza căruia suma respectivă a fost înscrisă. Totodată, valoarea indicată nu este confirmată prin bon fiscal, factură, chitanță ori printr-un alt document justificativ al achiziției, iar pârâtul a contestat în mod expres veridicitatea mențiunii respective. În aceste circumstanțe, instanța de judecată constată că certificatul de garanție nu constituie, prin el însuși, o probă suficientă pentru a demonstra că prețul efectiv al tabletei a fost de 6 489 de lei. În consecință, pretenția reclamantei în această parte urmează a fi respinsă ca neprobată.

De asemenea, cu referire la pretenția reclamantei privind încasarea sumei de 150 de euro, cu titlu de prejudiciu material reprezentat de costul unui implant dentar, instanța de judecată o apreciază ca fiind neîntemeiată și neprobată. Potrivit art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecărei părți îi revine obligația de a dovedi circumstanțele invocate drept temei al pretențiilor sale. Or, reclamanta nu a prezentat facturi, chitanțe, bonuri de plată, acte medicale, devize de cheltuieli ori alte înscrisuri care să confirme necesitatea efectuării implantului dentar, costul acestuia, suportarea sau iminența suportării cheltuielii, precum și legătura de cauzalitate cu fapta imputată pârâtului. În lipsa unor asemenea probe, instanța de judecată constată că existența și întinderea prejudiciului material, în sensul art. 19 alin. (2) din Codul civil, nu au fost demonstrate. Prin urmare, pretenția reclamantei privind încasarea sumei de 150 de euro urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În continuare, referitor la prejudiciul moral, potrivit art. 2036 alin. (1) și (2) din Codul civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri.

Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial.

Conform art. 2037 din Codul civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a

autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate.

Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate.

La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în considerație particularitățile cazului.

Așa fiind, la stabilirea cuantumului, instanța de judecată ia în considerare caracterul intenționat și violent al acțiunilor pârâtului, aplicarea mai multor lovituri reclamantei, localizarea leziunilor, durerile fizice suportate, necesitatea acordării asistenței medicale și urmării unui tratament, perioada incapacității temporare de muncă, precum și starea de teamă, insecuritate și umilință determinată de împrejurările comiterii faptei. Lipsa scuzelor sau a unor acțiuni de remediere din partea pârâtului poate fi avută în vedere în măsura în care această conduită a menținut sau a amplificat starea de neliniște a reclamantei. Această circumstanță nu poate însă transforma despăgubirea civilă într-o sancțiune sau într-o pedeapsă aplicată pârâtului, prejudiciul moral având exclusiv un caracter compensatoriu.

Pe de altă parte, instanța de judecată reține că leziunile au fost calificate drept vătămări corporale neînsemnate, iar materialele cauzei nu demonstrează existența unor sechele permanente, a unei diminuări de durată a capacităților fizice, a unui tratament psihiatric ori psihologic îndelungat sau a altor consecințe de o gravitate care să justifice suma de 200 000 de lei solicitată.

În aceste împrejurări, ținând cont de principiile echității, rezonabilității și proporționalității, instanța de judecată apreciază că suma de 30 000 de lei reprezintă o despăgubire suficientă și echitabilă pentru prejudiciul moral suportat de reclamantă, iar pretenția care depășește acest cuantum urmează a fi respinsă.

Cu referire la obiecțiile pârâtului, instanța de judecată reține că, prin sentința penală irevocabilă, s-a constatat că acesta a agresat-o fizic pe reclamantă, cauzându-i leziuni corporale, iar acțiunea civilă a fost admisă în principiu. În temeiul art. 123 alin. (3) din Codul de procedură civilă, aceste împrejurări nu pot fi repuse în discuție în prezenta cauză. Cheltuielile pentru tratament în sumă de 2 550,84 de lei sunt confirmate prin bonurile fiscale, coroborate cu fișa de solicitare a asistenței medicale urgente, raportul de expertiză judiciară (expus în sentință) și certificatul privind concediul medical. La acest capitol, instanța de judecată reține că, informațiile generale de pe pagina electronică a unei farmacii, invocate de pârât, nu constituie o concluzie medicală și nu infirmă legătura dintre tratament și leziunile suferite. În privința cheltuielilor de transport, instanța de judecată a admis

suma de 1 894 de lei, pe care a apreciat-o ca fiind confirmată și aferentă deplasărilor determinate de tratament și de participarea reclamantei la acțiunile procesuale. Neconcordanța invocată în privința unui bon nu înlătură valoarea probatorie a celorlalte înscrisuri. Argumentele referitoare la pretinsa conduită provocatoare a reclamantei nu sunt susținute prin probe și nu înlătură răspunderea pârâtului. Având în vedere caracterul intenționat și violent al faptei, leziunile cauzate și suferințele suportate, instanța de judecată a apreciat că suma de 30 000 de lei constituie o despăgubire morală echitabilă și proporțională, potrivit art. 2036 și 2037 din Codul civil.

Cu referire la pretenția reclamantului cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată, instanța de judecată relevă următoarele.

În conformitate cu prevederile art. 82 din Codul de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru și cheltuielile de judecare a cauzei.

Conform art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

Conform art. 96 alin. (1) și (1^1) din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile.

Cheltuielile menţionate la alin. (1) se compensează părţii care a avut cîştig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Conform art. 63 alin. (5) al Legii cu privire la avocatură nr.1260 din 19.07.2002, cheltuielile suportate în legătură cu acordarea de către avocat a asistenţei juridice în organele de urmărire penală şi instanţele de judecată în *cauzele penale, civile şi administrative* se încasează concomitent cu soluţionarea cauzei în fond, fără o procedură litigioasă prealabilă.

Prin prisma practicii CEDO, se evidenţiază necesitatea prezentării, de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor, a următoarelor documente: dovada achitării onorariilor avocaţilor; copia de pe facturile de strictă evidenţă, emisă pentru clienţi-persoane juridice şi în alte cazuri stabilite de legislaţie; listă detaliată a actelor/acţiunilor efectuate de avocat şi a timpului aferent acestora (cu tariful şi orarul). De asemenea, pentru determinarea cuantumului compensaţiei acordate, instanţa de judecată, pentru a face o apreciere corectă, va mai ţine cont de: complexitatea cauzei, noutatea şi dificultatea întrebărilor juridice ridicate de speţă, aportul avocatului la soluţionarea cauzei, timpul şi munca depusă de avocat, faptul

în ce măsură munca avocatului în cauza respectivă îi limitează capacitatea de a lucra în alte dosare, justificarea şi ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză, şi alţi factori la discreţia instanţei.

Instanța de judecată remarcă că, potrivit bonului de plată din 15.01.2022 (f.d. 20), se atestă achitarea serviciilor juridice de către reclamantă în mărime de 5000 lei, pentru acordarea asistenței juridice în cadrul cauzei penale, iar, potrivit bonului de plată din 18.12.2024 (f.d. 11), se atestă achitarea serviciilor juridice de către reclamantă în mărime de 6000 lei, pentru acordarea asistenței juridice în cadrul prezentei cauze civile.

Din conținutul sentinței din 06 iulie 2023 a Judecătoriei Cimișlia, sediul Central, instanța de judecată atestă că, partea vătămată, Sarandi Larisa a fost reprezentată în procesul penal de către avocatul Eduard Roman, iar, potrivit sentinței enunțate supra, nu a fost dispusă compensarea cheltuielilor de judecată.

Astfel, reieșind din faptul că în cadrul prezentei acțiuni, precum și în cadrul procesului penal, Sarandi Larisa a fost reprezentată de către avocat, acesta prezentându-se în ședințele judiciare, ținând cont de art. 96 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată consideră necesare, rezonabile și realmente angajate cheltuielile de asistență juridică, în cuantum total de 11000 de lei. Având în vedere durata în timp a examinării cauzelor, volumul asistenței juridice acordate, numărul de ședințe la care a participat avocatul, complexitatea cauzelor reieșind din suma solicitată, se conchide că suma cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 11000 de lei este una rezonabilă, aici ținând cont că, suma respectivă este pentru participarea avocatului atât în cadrul procesului penal cât și în prezenta cauză civilă.

Mai mult, având în vedere că legislaţia naţională nu prevede mecanisme clare şi explicite cu privire la determinarea criteriilor de apreciere a caracterului real, necesar şi rezonabil al cheltuielilor de asistenţă juridică, aceasta urmând a fi apreciată de instanță din cumulul de probe administrat, ținând cont de circumstanțele care ar demonstra măsura în care avocatul a fost antrenat la soluționarea cauzei respective.

În continuare, taxa de timbru în sumă de 200 lei a fost necesară pentru intentarea prezentului proces și este confirmată prin dovada de plată anexată la dosar (f.d. 44-45), motiv pentru care, în temeiul art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, urmează a fi încasată de la pârât în beneficiul reclamantului.

În conformitate cu prevederile art. 98 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cheltuielile aferente judecării cauzei, suportate de instanţa judecătorească, precum şi taxa de stat, de a căror plată reclamantul a fost scutit, se încasează la buget de la pîrît proporţional părţii admise din acţiune dacă pîrîtul nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată.

Prin urmare, se va dispune achitarea de către pârât în beneficiul statului a sumei de 1427,75 de lei cu titlu de plată a taxei de stat, de care reclamanta a fost scutit la depunerea cererii de chemare în judecată.

În contextul celor elucidate, instanța de judecată concluzionează că, cerințele reclamantei își găsesc suportul de fapt și de drept și urmează a fi admise parțial.

În conformitate cu prevederile art. art. 94, 238-241 din Codul de procedură civilă, instanța de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Partea dispozitivă:

Se admite parțial acțiunea.

Se încasează de la Bumbu Ștefan, IDNP - ***** în beneficiul lui Sarandi Larisa, IDNP – *****, suma de 4444,84 (patru mii patru sute patruzeci și patru, 84) de lei cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracțiune.

Se încasează de la Bumbu Ștefan, IDNP - *****în beneficiul lui Sarandi Larisa, IDNP – *****, suma de 30 000 (treizeci de mii) de lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin infracțiune.

Se încasează de la Bumbu Ștefan, IDNP - ***** în beneficiul lui Sarandi Larisa, IDNP – *****, cheltuielile de judecată compuse din: plata pentru taxa de timbru în sumă de 200 de lei și cheltuielile de judecată pentru acordarea asistenței juridice (penal/civil) în sumă de 11000 de lei, iar în total suma de 11200 (unsprezece mii două sute) de lei.

Se încasează de la Bumbu Ștefan, IDNP - *****în beneficiul statului, taxa de stat în sumă de 1427,75 (una mie patru sute douăzeci și șapte, 75) de lei, de care reclamantul în temeiul legii a fost scutit la depunerea acțiunii.

În rest, acțiunea se respinge, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea judecătorească se execută benevol, în modul stabilit de lege, în termen de cel mult 15 zile după ce rămâne definitivă.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Sud în termen de 30 zile de la data pronunțării, prin intermediul Judecătoriei Cimișlia.

Președintele ședinței,
judecătorul Alexandru Ciorba